

ဝတ္ထု၊ လက်ညှိန်၊ လရုပ်ဖော်
ဆွမ်း၊ ဓနုပြု၊

မြိုင်ရာဇာ

အိမ်

လျှင် နှင့်

ပျောက်ဆုံးနေသော
ရွှေမြို့တော်

၊ ဒု တိ ယ စ ခြံ န် ၊

ကကွန်း-ဆွမ်း၊ ဓနုပြု၊
ဒီဒိုင်း-ပန်း၊ ခိုင်တ

ဘုန်း (၁) တောင်တန်းဒေသက ညဉ့်သည်

ဘုန်းဘုန်း သိတင်းသုံးနေတဲ့နေရာဟာ မြန်မာပြည်မြောက်ဖျား
ဝေးလံသီခေါင်တဲ့ တောင်တွေရဲ့ အလယ်က တိုင်းရင်းသားရွာကလေး
တစ်ရွာမှာပါ...

သူတို့ရိုးရာဘာသာကို ကိုးကွယ်နေတဲ့
တိုင်းရင်းသားတွေထဲက ဗုဒ္ဓဘာသာကိုယုံ
ကြည်သက်ဝင်ကြတဲ့ လူတွေအတွက်သာ
သနာပြုဖို့ ဘုန်းကြီးရောက်
နေတာပါကွယ်..

ခုဆို အဲဒီမှာ ဘုန်းကြီး
သီတင်းသုံးခဲ့တာ
ဆယ်နှစ်နီးပါးကြာမြင့်
ခဲ့ပါပြေ..

ဘုန်းကြီးတို့နေတဲ့ ရွာကလေးက
တိုင်းရင်းသားတွေဟာ ရိုးသားတယ်
အေးဆေးတယ်..

ဒါပေမယ့် အဲဒီတောကြီး မျက်မည်းထဲမှာပဲ တိုင်းရင်းသားမျိုးနွယ်စု
လူရှိုင်းတွေလဲနေထိုင်ကြတယ်။ လူရှိုင်းတွေဟာ အခုလိုက်သီးခြား
နေထိုင်ကြတယ်။

တစ်ခါတစ်ရံ သူတို့မျိုးနွယ်ခုချင်းဖြစ်ပွားရင် ကြောက်စရာပါပဲ ဒကာတွတ်..

ဒါပေမယ့် ဘုန်းကြီးကျေးရွာလေးကိုတော့
သူတို့တွေဟာ အကြောင်းမဲ့ ကျူးကျော်လေ့မရှိ
ပါဘူး။ အေးချမ်းပါတယ်။

အဲဒီဒေသမှာယဉ်းကျေးတဲ့
တိုင်းရင်းသားတွေရှိသလို
လူရှိုင်းမျိုးနွယ်ခုတွေလဲ
ရှိတယ် ဆိုတာပါပဲ...

တစ်နေ့မှာ ဘုန်းကြီးဆီကို ဧည့်သည်တစ်ဦးရောက်လာတယ်...
ခု.... ဘုန်းကြီးပြောမယ့် ဇာတ်လမ်းကို ဦးဆောင်သူပေါ့ကွယ်။

တစ်ညနေစောင်းမှာ ကျောင်းပုဂ္ဂိုလ်ထံကို
ဒေသခံတိုင်းရင်းသားတွေလိုက်ပို့လိုသူ
ရောက်လာတယ်။

လူငယ်တစ်ဦး...တက်ကြွလန်း
ဆန်းပြီး မျှော်လင့်ချက် ယုံကြည်ချက်
အပြည့်ရှိမယ့်လူငယ်ဆိုတာ သူ့ရဲ့
မျက်လုံးတွေက သက်သေခံနေတယ်

သူဟာ ဘုန်းကြီးဆီမှာ တည်းခိုတယ်။အစားအစာကျွေးပြီးတော့...

တပည့်ကျော်ဟာ သမိုင်းပညာ
ရှင်တစ်ယောက်ပါ ဘုန်းဘုန်း

သမိုင်းအဓိကနဲ့ ဘွဲ့ရခဲ့ပါတယ်
တပည့်ကျော်ကိုယ်တိုင်လဲသမိုင်းကို
ဝါသနာပါခဲ့ပါတယ်

တပည့်ကျော်တစ်နေ့မှာ သမိုင်းဆိုတာပိုင်တဲ့
ကြီးထဲက စာတစ်ပုဒ်ကို တွေ့ရတော့ အပွန်
တရာ စိတ်ဝင်စားခဲ့ရပါတယ်... ဘုန်း... ဘုန်း...

အဲဒီပြတ်ပိုင်းက ဒါလေး
ပါပဲ ဘုရား....

လူငယ်က သူ့ရဲ့ ကျောပိုးအိတ်ထဲမှာ သေချာထုပ်ပိုးထားတဲ့ အထုပ်ထဲကနေ
ပြတ်ပိုင်းလေးတစ်ခုကို ထုတ်ပေးတယ်။ စာရွက်လေးဟာ နှစ်ကာလများခွာကို
ဖြတ်သန်းခဲ့ရပြီး ပြိုပြစ်ကြောင်း နီကျင့်ဝါပျက်ခွာ သက်သေခံနေတယ်

ရိုယော်နေတဲ့
စာရွက်လေးက
စာလုံးတွေဟာ
ဖတ်လို့ရနေပါ
သေးတယ်..

ထူးဆန်း အံ့ဩဖွယ်ရာ
ရွှေမြို့တော်ကြီးကို
မြောက်ဖူးက... တောယုတ်စပ်မှာ
ကျန်တော်တွေရှိခဲ့ပြီ.....

ကျွန်တို့ရဲ့အိမ်မှာရှိမယ်လို့...လူကြီးသားတွေ
တဖန်ပြောခဲ့တဲ့ ရွှေမြို့တော်ကြီးကို...
ကျွန်တော် ခွန်ခွန်စားစားသွားရောက်
ရှာဖွေ...တွေ့ရှိခဲ့ပါပြီ.....

ရွှေမြို့ဟောင်းဟာကျိုးကြေပျက်စီးနေပေမယ့်ထူးဆန်းတဲ့
ရှေးလက်ရာတွေက....အခန်အထည်ကျန်ရှိနေဆဲပါပဲ...

သက်ရှိဆိုလို့...
တိရစ္ဆာန်တွေသာ....
ဝင်ရောက်ကျက်စား
နေကြပါတယ်...

သို့သော် ယင်းသမိုင်းကွင်းဆက်ကို
ပြန်လည်ဖော်ထုတ်ရာတွင် ကိုယ်တိုင်
မျက်မြင်ကြုံတွေ့ခဲ့ရသူ ကျွန်တော်
ပါဝင်နိုင်မည်မဟုတ်တော့ပါ...ကြမ်း
တမ်းသော ရာသီဥတုဒဏ်...ဒဏ်ရာ
အနာတရတို့ဖြင့် မကျန်းမမာဖြစ်နေသော...

ကျွန်တော်သည်
ယခုအခါ လမ်းခရီးမှ
ဒေသခံတိုင်းရင်းသား
တစ်ဦးအိမ်တွင်ဆေး
ဝါးကုသမှုခံနေရပါသည်။

သို့သော် မကြာမီ
ကျွန်တော် သေဆုံးရ
တော့မည်ကို အလိုလို
သိပြီး ဖြစ်ပါသည်။

သို့ဖြစ်ရာ ရှားပါးလှသော...
ဤ အကြောင်းအရာကို ယခုစာဖြင့်
မှတ်တမ်းတင်ထားပြီး မြို့ပြသို့
အရောက်ပို့ရန်...

သန္တာ ရှိလှသော တပည့်ဒေသခံ
တိုင်းရင်းသားကြီးက ပို့ပေးပါလိမ့်မည်။

ရွှေမြို့တော်ကိုသွားရမင်းကို.....ကျွန်တော်
 မြေပုံအကွေ့ရာတင်ထားပါသည်.....ထို့ကြောင့်
 သမိုင်းပညာရှင်အဖွဲ့အစည်းကြီးသည်...
 ကျွန်တော်၏မင်းညွန့်ချက်ဖြင့် သမိုင်းတွင်
 ကျွန်တော်၏ မင်းညွန့်ချက်ဖြင့် သမိုင်းတွင်
 ကွင်းဆက်ပြတ်ခဲ့သော ဤထူးဆန်းဖွယ်ရာ
 ရွှေမြို့တော်ကြီးအား အရောက်လာရောက်
 ရှာဖွေ၍ ဖော်ထုတ်မှတ်တမ်းပြုနိုင်ကြ
 ပါစေသတည်း။....

<မုဆိုးကြီး>
 ၆၆

သူ့ရဲ့မြေပုံအညွှန်းကိုလဲ
 ဘုန်းကြီးတွေရတယ်

သူ့မြေပုံ အညွှန်းအရဆိုရင် ခရီးဟာ ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင်
 ခက်ထန်ကြမ်းတမ်းပြီး အန္တရာယ်အသွယ်သွယ်ထူပြောစွန်းလှတယ်။

ရာသီဥတု ဒဏ်ကြမ်းသလို သားရဲတိရစ္ဆာန်တွေလဲ ပေါများတယ်။

လူစိမ်းဆိုးရင်ရန်မူပြီး
အခံပျောက်ပစ်တတ်တဲ့
ဒေသခံ လူရိုင်းမျိုးနွယ်
ခုတွေကြီးစိုးရာနယ်မြေ
ဖြစ်တယ်။

ဘုန်းကြီးဟာ အဲဒီမှာနေတာ
ကြာပြီဆိုတော့ လူရိုင်းတွေရဲ့
ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှုတွေကို
သိနေပြီ။ ဒါကြောင့် အဲဒီ...

သမိုင်းသုတေသီ လူငယ်ကို ပျောက်ဆုံးနေတဲ့
ရွှေမြို့တော်ကြီးဆီ မသွားဖို့ ဘုန်းတော်ကြီးတား
ခွဲပါတယ်.... ဒါပေမယ့် လူငယ်ဟာ အင်မတန်မှပဲ
ဆန္ဒပြင်းပြနေတာ နောက်ဆုံး ဘုန်းကြီးပဲ
အလျှော့ပေးခွဲရပါတယ်..

တပည့်တော် အရိုးအကြေကြေ အရေခန်းခန်း အသက်ကို
ပဓာနမထားဘဲ ခွန်ခားဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး ပါပြီ ဘုရား..

ဘုန်းကြီးလဲ နောက်တစ်ပတ်
အကြာ ကစပြီး ဓာပိုခိုကို မျှော်
ရတာ လည်ပင်းတဆန်ဆန်
နေပါလေရာ...

ခိုအုပ်ထဲမှ ဓာပိုခိုများရောက်နေ
မလားဆိုပြီး ခဏခဏ ရှာရတယ်။

ဘုန်းကြီးရဲ့ ဓာပိုခိုလေးတွေဟာ
ဆေးအာဟာရကျွေးပြီး လေ့ကျင့်
ပေးထားတာဖြစ်တယ်။

သွားလေရာ မှတ်သားသွားပြီး
ရောက်ရာ အရပ်က သူတို့ဟာ
ကျောင်းသစ်နဲ့ကို ပြန်လာ
တတ်တယ်။ ဒီမှာ သူတို့ကြိုက်
နှစ်သက်တဲ့ အရာရှိတာကိုး။

ပထမတစ်ပတ်...လုံးလုံးမလာဘူး။ ဒုတိယတစ်ပတ်လဲ မလာဘူး...။
ဘုန်းကြီး စိတ်ပူပန်လာရတယ်။

ဘယ်လိုအခက်အခဲတွေနဲ့များ
သူငယ်လေးကြုံတွေ့နေရ
သလဲ...

မိကျောင်းကျား၊ ကျားသစ်၊ ဆင်ရိုင်း
တွေနဲ့... တွေများနေသလား...

အသားစားလူရိုင်းတွေနဲ့တွေ့ပြီး
ယစ်ပူဇော်ခံလိုက်ရပြီလား....

တစ်နေ့မှာတော့ ခိုအုပ်ကို ခပ်ဆေးကြည့်ရင်းခြေမှာ ဓာလိပ်လေးညှပ်ထားတဲ့
ခိုလေးတစ်ကောင်ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ ခိုလေးဟာ ခရီးဝေးက ပျံသန်းလာရလို့
ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေတယ်။

ဟာ... ဘယ်တုန်းကများ
ရောက်နေရတာလဲဟာ...

ခိုလေးကို အစာရေစာ
တိုက်ကျွေးပြီး ခြေ
ထောက်ကစားကိုဖြုတ်
ကြည့်လိုက်တော့...

ဘုန်းဘုန်း...
ဒီစာဟာတစ်ယောက်ရဲ့
လိုက်တဲ့စာပါ... တပည့်တော်သွားဖို့
ရတဲ့လမ်းဟာ ကြမ်းတမ်းလှပါတယ်...

ငွေနှံဘဲနဲ့လာခဲ့သလိုသာဒီနေရာဟာရောက်ခဲ့တာပါ...
ပထမ....မိကျောင်းကြီးတွေရဲ့နှောက်ယှက်မှုကြောင့်
တပည့်တော်ပေးကျိုးပဲ့ရတယ်....တပည့်တော်
လဲနွယ်ကြီးကို ခိုပြီး ဆွဲခဲ့လို့ အသက်အန္တရာယ်
ဘေးကသိသိလေးပွတ်ခဲ့တာပါ...

သားရဲ တိရစ္ဆာန်တွေကို ရှောင်ရှားရင်းလူရှိုင်းသုံးလေးဦးနဲ့တွေ့ရပါတယ်...

လူရှိုင်းတွေဟာအော်ဟစ်ပြီးတပည့်တော်ကိုဖမ်းဆီးကြပါတယ်....တပည့်တော်
လဲ....သူတို့လက်ထဲယက်ကန်ယက်ကန်နဲ့ ပါသွားခဲ့ရပါတယ်...

ဖြစ်ချင်တော့ တောအုပ်တစ်ခုအဝင်မှာ နောက်ထပ်လူရိုင်းမျိုးနွယ်ခုတစ်ခုနဲ့
တွေ့ပြီး...အဲဒီတပည့်တော်ကို ဖမ်းလာတဲ့ လူရိုင်းတွေချေမှုန်းခံလိုက်ရပါတယ်..

တပည့်တော်ကိုတော့ နောက်လူရိုင်းတွေက ဖမ်းဆီး ခေါ်ဆောင်ခဲ့ပါတယ်....တစ်ခု
ကံကောင်းတာက နောက်လူရိုင်းတွေဟာ ယဉ်ကျေးမှုရှိတဲ့ လူမျိုးနွယ်ခုဖြစ်နေတယ်...
သူတို့မျိုးနွယ်ခုရဲ့ အကြီးအကဲဆီ....တပည့်တော်ကိုခေါ်ဆောင်သွားခဲ့ပါတယ်....

ဘာသာ ခကားမတူပေမဲ့ ခြေဟန်
လက်ဟန်နဲ့ပဲ နားလည်ကြပါတယ်...

သူတို့တပည့်တော်
ကို ကောင်းမွန်ခွာပဲ
စောင့်ရှောက်ကြပါ
တယ်....အကြီးအကဲရဲ့
သမီးလူရိုင်းမလေး
ဟာတပည့်တော်ကြီးကိုကြင်
နာခွာပဲပြုစုရှာပါတယ်

သူတို့ဆီမှာတပည့်တော်ကြီးကိုကြာမြင့်စွာနေစေချင်တယ်... ဒါပေမဲ့တပည့်တော်
မှာရည်ရွယ်ချက်ရှိနေသေးတော့မကြာခင်မှာပဲ ခွဲခွဲရပါတယ်...
လူရိုင်းမလေးဟာ... မျက်ရည်လည်ရွှံ့နဲ့လိုက်ပို့ခွဲပါတယ်...

ဪ... ဪ... ဪ...

နောက်တစ်ပတ်
ကြာမှာပဲ... ဓာတစ်
ခေါင်ထပ်ရေး
ပို့ပါဦးမယ်
ဘုန်းဘုန်း...

အဲဒီဓာဟာ... တတိယမြောက်ရေးပို့လိုက်တဲ့စာ
ဘုန်းကြီးပထမဆုံးဖတ်ရတဲ့စာဖြစ်နေတယ်..

နောက်တပတ်မှာပဲ
စာပို့ခို့ရောက်မလာဘူး

ပဉ္စမပတ်မှာပဲရောက်မလာဘူး...

ဒသမမြောက်ပါတ်မှာတော့ ဓာတ်ခွံတစ်ကောင်ကို တွေ့ရတယ်...ဘုန်းကြီးလဲ ခိုလေးရဲ့၊
ခြေမှာပတ်ထားတဲ့ဓာတ်ကို ကမန်းကတန်းဖြုတ်ယူ ဖတ်ကြည့်လိုက်တော့...

ဘုန်းဘုန်း...ဒီစာဟာ တပည့်တော်
အဌမပတ်မြောက် ရေးလိုက်တဲ့ဓာတ်ပါ
ခုဆိုရင် တပည့်တော် မျှော်လင့်ခဲ့ရတဲ့
ရွှေမြို့တော် ကြီးကို မျက်ဝါးထင်ထင်
တွေ့မြင်နေရပါပြီ။

ဟိုးအရင် ရောက်ခဲ့တဲ့ မုဆိုးကြီး
ဒီဗွကြုံတွေ့ခံစားရတဲ့ခံစားမှုမျိုးကို
တပည့်တော် ခံစားနေရပါပြီ။ ချုံနွယ်
ပိတ်ပေါင်း တွေကြားထဲမှာ ရွှေမြို့တော်
ဟာ အခန့်သားတည်ရှိနေတာပါ...

တစ်ခေတ်တစ်ခါကလွန်
 ခွာမ တန်ခိုးကြီးပြီးသာ
 ယာဝပြောခဲ့တဲ့ ရွှေမြို့တော်
 ကြီးဆိုတာ ခန့်မှန်းလိုရပါ
 တယ်။ လူသူမရှိတော့ ပေမယ့်
 တိရစ္ဆာန်တွေရှိတယ်

ရွှေမြို့တော်ရဲ့အဝင်ဝမှာ အလွန်
 တရာလှပတဲ့ ရေတံခွန်ကြီးရှိတယ်
 ရေတံခွန်ရဲ့အောက်ထပ်ဝင်လိုက်
 မှပဲ ရွှေမြို့တော်ဆီ ရောက်မှာပါ...

ရေတံခွန်ကြီးနောက်ဘက်မှာ
 တော ဆင်သင်္ဃိုင်းကြီးရှိတယ်။
 ဆင်ရိုး ဆင်ခွယ်တွေက အလွန်ပဲ
 များတောင်လိုပုံနေပါတယ်..

ဒီနေရာကို တပည့်တော် နောက်တစ်ခေါက်
 ပြန်လာဖို့ မခွင့်နိုင်တော့ပါဘူး... ဘုန်းဘုန်း...

တပည့်တော် ဆန္ဒအရဖြစ်မြောက်အောင်
အကောင်အထည်ဖော်ပြီးခဲ့ပါပြီ။ ဒီနေရာ
ကို ဘုန်းဘုန်း ဆက်ဖော်ထုတ်ပေးပါ။

ဒီနေရာကို ခွန်ခွန်စားစားလာရောက်နိုင်သူဟာ အင်မတန်မှ တောကျွမ်းပြီး
ခံနိုင်ရည်ရှိမယ့်သူမှသာ ရောက်နိုင်မယ်။

ခံနိုင်ရည်ရှိတယ်
တောကျွမ်းဘူး

တောကျွမ်းတယ်
ခံနိုင်ရည်မရှိဘူး

ကြောက်တယ်

ဒါကြောင့် မြန်မာပြည်တရားမှာ ပိန်ပိန်တုန်
အောင်ကျော်ကြားနေတဲ့ ကြုံတိုင်းရွာက မုဆိုးကြီး
မြိုင်ရာဇာထွတ်ပီကို ဘုန်းဘုန်း

ဆက်သွယ်ပါ
ပျောက်ဆုံးနေတဲ့
ရွှေမြို့တော်ကြီးကို ဖော်ထုတ်
ပို့ရှာ... မြိုင်ရာဇာဦးထွတ်ပီ
ဆက်လက်ခွမ်းဆောင်လိမ့်မယ်

